

پزشکی فرامولکولی
راهی به سوی آرمان درمانگری

Supramolecular Medicine

فهرست مطالب

- ۱ مقدمه
- ۲ انتخاب شیوه درمان ایده آل
- ۴ سلامتی و بیماری
- ۵ پزشکی فرامولکولی؛ پزشکی تلفیقی
- ۶ جایگاه طب رایج در پزشکی فرامولکولی
- ۷ جایگاه طب هومیوپاتی در پزشکی فرامولکولی
- ۸ جایگاه طب سنتی در پزشکی فرامولکولی
- ۱۰ آنچه باید درباره انواع درمان بدانیم
- ۱۲ برتری پیشگیری بر درمان
- ۱۳ برتری درمان پزشکی فرامولکولی در بیماری‌های مزمن و
 صعب‌العلاج همچون: سردرد مزمن، دیابت، چربی بالای
 خون، پرفشاری خون، گرفتگی عروق قلبی، بیماری‌های اسکلتی
 همچون دیسکوپاتی، بیماری‌ها با ریشه خود ایمنی یا
 اتو ایمنی همچون بیماری MS، کولیت اولسرو، لوپوس،
 اسکرودرمی، بهجت، لیکن پلان، پسونیازیس و...، انواع
 بیماری‌های آلرژیک تنفسی یا پوستی (اگزما)، بیماری‌های
 روحی- روانی همچون افسردگی، اضطراب، وسواس و عصبانیت،
 انواع بیماری‌های بدخیم، بیماری‌های ناشناخته
- ۲۹ باورهای نادرست درباره پزشکی فرامولکولی
- ۳۲ آنچه باید قبل از شروع درمان بدانید
- ۳۴ درمان از راه دور امکانی استثنایی برای همه
- ۳۵ کتاب هایی برای مطالعه
- ۳۶ PRP+ تکنولوژی برتر در درمان ریزش مو و آرتروز

مقدمه :

بیماران در پی درمان درد خود به دنبال پزشک حاذقی می‌گردند تا هرچه زودتر از رنج بیماری

رهایی یابند. معمولاً آنچه برای آنها اهمیت بیشتری دارد، یافتن شیوه‌ای از درمان است که در کوتاه‌ترین زمان ممکن ناراحتی‌شان را برطرف کند و متأسفانه کمتر به عواقب طولانی‌مدت این درمان برق‌آسا توجه می‌کنند.

در بین شیوه‌های درمانی گوناگون، طب غربی یا پزشکی رایج، متداول‌ترین آنهاست. این نظام درمانی در بیشتر جوامع بشری جایگاه ویژه‌ای دارد؛ به طوری که دانشکده‌های پزشکی، بیمارستان‌ها و کارخانه‌های داروسازی، نظام حقوقی قدرتمندی را بنا کرده‌اند که در اولین ابتلای بیمار، مناسب‌ترین و منطقی‌ترین انتخاب را پیش روی بیمار قرار می‌دهند.

به این ترتیب، کمتر پیش می‌آید که در آغاز بروز بیماری یا در مراحل مختلف آن مجبور نشویم به مراکز درمانی یا تشخیصی طب رایج مراجعه کنیم. این

روند چنان عادی، معقول و متداول به نظر می‌رسد که رویه دیگری جز آن را پیش گرفتن کاری غیرمعمول، ساده‌انگارانه و گاهی حتی اشتباه به نظر می‌رسد. با این حال، رویدادهای اخیر در عالم پزشکی و تحقیق‌های گسترده درخصوص کارآمدی طولانی‌مدت طب رایج، هر فرد اهل مطالعه را بر آن می‌دارد تا رویکرد حال حاضر را بازبینی جدی کند. کتابچه‌ای که در پیش رو دارید، حاصل تجربه‌های ۲۰ ساله پزشکی است که در دانشکده پزشکی طب غربی آموزش دیده و بخش درخور توجهی از وقت خود را صرف مطالعه سایر شیوه‌های جانبی به‌ویژه طب هومیوپاتی و طب سنتی کرده و سعی نموده‌ام تا مسیر درمان واقعی و اصولی را تا حد زیادی روشن کنم تا بتوانید بدون نگرانی، مناسب‌ترین شیوه و دستورالعمل را برای درمان خود انتخاب کنید. به امید آنکه این دست‌نوشته مختصر، مفید واقع شود. جای بسی خشنودی خواهد بود اگر خوانندگان گرامی پیشنهادهای سازنده خود را از طریق نشانی زیر مطرح نمایند. info@dynamis.ir

دکتر کامران جلالی

انتخاب شیوه درمان ایده آل

یکی از باورهای نادرست ما درباره انتخاب شیوه درمان مناسب این است که بیشتر مواقع روشی را که رایج است و بیشتر به آن توجه می‌شود، به حساب بهتر و ایده آل بودن می‌گذاریم؛ درحالی‌که برای انتخاب بهترین شیوه درمان، معیارها و ویژگیهای مشخصی وجود دارد که اگر آنها را بشناسیم، همیشه در بهترین سطح سلامتی خود خواهیم بود و ضمن شاد زندگی کردن، عمر بیشتری خواهیم کرد. هیچ شیوه درمانی در دنیا نمی‌تواند ادعا کند که بهترین و کامل‌ترین

است؛ یعنی هر شیوه درمانی قوت‌ها و ضعف‌هایی دارد که هرکدام از ما باید شناخت کلی از آن داشته باشیم تا در انتخاب راه درمان بیماری‌ها یا پیشگیری از بروز آنها اشتباه نکنیم.

پرسش درباره انتخاب بهترین شیوه یا اقدام درمانی، موضوعی است که کمتر از سوی پزشکان و بسیار کمتر از طرف بیماران مطرح می‌شود. برای مثال، بعد از اینکه خود ما یا یکی از دوستان و عزیزان ناخوش یا بیمار می‌شویم، بلافاصله و بدون هیچ تردیدی به بیمارستان‌ها یا مطب پزشکان متخصص مراجعه می‌کنیم و دستورهای تشخیصی و درمانی آنها را بدون چون و چرا اجرا می‌کنیم. هرچند شاید در این بین باشند افرادی که خوددرمانی می‌کنند، سری به قفسه داروهای خانگی‌شان می‌زنند یا به توصیه دیگران به عطاری می‌روند و چند جوشانده یا داروی گیاهی می‌گیرند. با این حال، تصمیم عموم مردم و حتی توصیه پزشکان، مراجعه به مراکز درمانی رسمی است.

شاید بگویید مگر این کار ما ایرادی دارد، ما که از علم پزشکی سردرغی آوریم و عقل حکم می‌کند به سیستم پزشکی

داشته باشد.

۲. بیماری‌ها را ریشه‌ای درمان کند و جنبه تسکینی و علامتی نداشته باشد.

۳. اکثر مردم از پس هزینه‌های آن بریابند.

با دانستن این معیارها اکنون می‌توانیم با بررسی کلی، بهترین شیوه درمان را برای مسائل پزشکی خود جست‌وجو کنیم. شاید بگویید برای انتخاب باید اهل فن بود و شناخت بیشتری داشت.

در این صورت توصیه می‌کنیم نگاهی به وسیله‌های ارتباط جمعی بیندازید که به دلیل پیشرفت فناوری، به آسانی در دسترس است. شما از طریق شبکه‌های اجتماعی، گردش در اینترنت و دیدن پایگاه‌های گوناگون، اطلاعات ارزشمندی را به دست خواهید آورد. با ما همراه باشید تا یافته‌ها و دانستنی‌های ارزشمندی را در

رایج و متداول اعتماد کنیم و تشخیص و درمان را به پزشک متخصص واگذار کنیم.

چنین اقدامی که به نظر عاقلانه می‌رسد، تنها زمانی درست است که طب رایج را کامل‌ترین و بهترین شیوه درمان در نظر بگیریم؛ شیوه‌ای که از پیشرفته‌ترین فناوری‌ها و پژوهش‌های علمی استفاده می‌کند و در عرصه پزشکی حرف اول را می‌زند!

چنین نظری شاید در جهان سوم یا کشورهای در حال توسعه جا افتاده باشد؛ ولی آمار جهانی نشان می‌دهد که در کشورهای پیشرفته، افراد به دنبال راهکارهای درمانی کم‌عارضه‌تر و کم‌هزینه‌تر هستند؛ راهکارهایی که معیارهای لازم را برای شیوه درمان مناسب و کامل داشته باشد.

تا اینجا متوجه شدیم که برای درمان بیماری‌ها، انتخاب‌های دیگری جز پزشکی رایج وجود دارد. حالا وقت آن رسیده که مروری گذرا بر معیارهای پزشکی ایده‌آل کنیم. در جمع‌بندی کلی می‌توان گفت مهم‌ترین ویژگی‌های شیوه درمان ایده‌آل عبارت‌اند از:

۱. کمترین عارضه درمانی و تشخیصی را

سلامتی و بیماری

... درحالی که از درد آزاردهنده قفسه سینه به خود می پیچید، از اینکه به پزشکان متعددی مراجعه کرده بود و همه آزمایش‌ها نشان می داد که سالم است، بیش از پیش از زندگی ناامید شده بود!

این متن وصف حال تعداد درخور توجه بیمارانی است که به پزشکان متخصص مراجعه می کنند و با این جمله معروف مواجه می شوند: «شما سالم هستید و علت درد شما عصبی است و باید به روان پزشک مراجعه کنید.»

در چنین مواقعی، این پرسش در ذهن ایجاد می شود که واقعاً تعریف بیماری و سلامتی چیست. چرا برخی افراد از درد به خود می پیچند و پیشرفته ترین تجهیزات پزشکی نمی تواند مشکل آنها را تشخیص دهد و دست آخر با تشخیص مشکل عصبی یا همان اختلال روان تنی مرخص می شوند؟

آنچه دانشجویان پزشکی آموزش می بینند، شناخت بیماری و راه تشخیص و درمان آنهاست. به عبارت دیگر، تشخیص سلامتی و تندرستی جسمی و روحی موضوعی نیست که آن را آموزش

داد. اجازه دهید کمی دقیق تر به این موضوع نگاه کنیم.

چنین رویکردی در آموزش پزشکان، سبب تأکید بیشتر بر بیماری به جای سلامتی است؛ به گونه ای که طیب تلاش می کند بیماری شناخته شده ای را در بیمار جستجو و آن را درمان کند و چنانچه اقدامات تشخیصی نتیجه ندهد، می گوید چون درمانجو دچار بیماری تشخیص پذیری نیست، پس سالم است. به زبان دیگر، تعریف آنها از سلامتی این است که فرد بیمار نباشد.

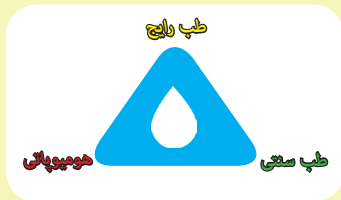
پزشکی فرامولکولی، پزشکی تلفیقی

واژه «فرامولکولی» مفهومی گیج‌کننده دارد. همه ما با واژه «مولکول» آشنا هستیم و می‌دانیم که همه سلول‌های بدن از مولکول ساخته شده و نیز می‌دانیم که بیماری بر اثر اختلال در عملکرد سلول‌ها به وجود می‌آید؛ بنابراین به‌طور دقیق‌تر بیماری نتیجه اختلال در عملکرد مولکول است. طب رایج با استفاده از شیمی مولکولی، داروهایی را برای اصلاح تغییرات بیمارگونه می‌سازد و در درمان از آنها استفاده می‌کند؛ به همین دلیل آن را «پزشکی مولکولی» می‌نامند.

پزشکی فرامولکولی که از قوانین شیمی فرامولکولی با بیش از ۶۰ سال قدمت استفاده می‌کند، سعی دارد تا با استفاده از نیروهای بین‌مولکولی اختلال عملکرد مولکول‌ها را اصلاح کند. به عبارت

لطفاً بیشتر به این نکته کلیدی دقت کنید: آنها سلامتی را بیمار نبودن تعریف می‌کنند. به این ترتیب، بیمارانی که احساس سلامتی، آرامش و آسایش نمی‌کنند و اقدامات تشخیصی وجود بیماری را تأیید نمی‌کند، سالم‌اند و فقط احساس می‌کنند که بیمارند. بیشتر این افراد با همین جمله معروف مواجه می‌شوند: «مشکل شما عصبی است و ذهنتان بیمار است و باید به روان‌شناس یا روان‌پزشک مراجعه کنید.»

خوشبختانه در طب‌های کل‌نگر همچون طب سنتی و پزشکی فرامولکولی تأکید بیشتر بر سلامتی است. تلاش متخصص طب کل‌نگر برگرداندن سلامتی به بیمار و حفظ آن است؛ همان واژه‌ای که از آن به نام حفظ تندرستی و سلامتی یاد می‌شود. در اینجا معیار تندرستی، نبودن بیماری نیست؛ بلکه آرامش و آسایشی است که بیمار آن را احساس و اقدامات تشخیصی آن را تأیید می‌کند. با ما همراه باشید تا در این زمینه اطلاعات بیشتری را در اختیارتان قرار دهیم.

جایگاه طب رایج در پزشکی فرامولکولی

طب رایج به شکل مدرن با قدمت بیش از ۱۲۰ سال در یافتن عامل بیماری و آسیب‌های ایجاد شده بر اثر بیماری‌ها نقش مهمی داشته و دارد. فناوری‌های پیشرفته به کمک سایر علوم مرتبط با پزشکی، طب رایج را در تشخیص بیماری‌ها توانمند ساخته است؛ به گونه‌ای که تشخیص‌های این طب در مقایسه با سایر شیوه‌های درمانی دقیق‌تر است.

مراکز تصویربرداری همچون رادیولوژی، سونوگرافی، سی‌تی‌اسکن، ام‌آر‌آی و همچنین آزمایشگاه‌های تشخیص طبی برای انجام آزمایش‌های خون و ادرار و همچنین مراکز مشاوره روان‌شناسی و... توان بالای این طب را در تشخیص علت بیماری‌ها، نوع بیماری و حتی تعیین مراحل گوناگون بیماری نشان می‌دهد. امروزه تشخیص بیماری‌ها در مراکز تشخیصی به‌عنوان اقدام اولیه برای آزمون‌های استخدای، استفاده از امکانات بیمه‌ای، ازدواج و حتی بچه‌دار شدن در نظر گرفته می‌شود. با وجود

دیگر، پزشکی فرامولکولی با اصلاح عملکرد نادرست مولکول‌های بدن به وسیله داروهای فرامولکولی، بیماری‌های بی‌شماری را ریشه‌ای درمان می‌کند. بنابراین پزشک فرامولکولی باید دانش جامعی درباره پزشکی مولکولی (طب رایج)، داروهای فرامولکولی (طب هومیوپاتی) و طب سنتی داشته باشد. هرکدام از این علوم جایگاه ویژه‌ای دارد.

تشخیص بیماری‌ها با استفاده از فناوری‌های پیشرفته طب رایج صورت می‌گیرد، از داروهای فرامولکولی به‌عنوان ابزار درمانی استفاده می‌شود و برای حفظ تندرستی از طب سنتی در راستای شناخت طبیعت فرد، مواد غذایی و نیروهای مؤثر بر حفظ سلامتی استفاده می‌شود.

مفید نخواهد بود؛ بلکه آسیب‌های
چبران‌ناپذیری خواهد داشت.

جایگاه طب هومیوپاتی در پزشکی فرامولکولی

این طب با قدمت بیش از ۲۰۰ سال، امیدی در درمان ریشه‌ای بسیاری از بیماری‌های مزمن و صعب‌العلاج ایجاد کرده است. بنیان‌گذار آلمانی‌تبار این طب، دکتر «ساموئل هائمن»، به دلیل تسلط بی‌همتایش بر علم شیمی زمانش توانست خواص فرامولکولی را از مواد دارویی اثبات کند که تا مدت‌ها اندیشمندان علم شیمی مولکولی قادر به درک چگونگی آن نبودند. هرچند تا سال ۲۰۱۰ که دکتر «مونتانیه»، ویروس‌شناس فرانسوی و برندهٔ جایزهٔ نوبل، توضیح علمی بر شیوهٔ عملکرد داروهای فرامولکولی ارائه کرد، فراز و فرودهای زیادی را طی کرده است. قدرت درمانگری داروهای فرامولکولی و از همه مهم‌تر بدون عارضه بودن آنها مزیتی است که تاکنون هیچ‌کدام از شیوه‌های درمان نتوانسته با آن رقابت کند. برخلاف طب رایج و حتی طب

پیشرفته‌های زیاد، هنوز هم اختلال‌ها و بیماری‌های بسیاری وجود دارد که تشخیص داده نمی‌شود. در چنین مواقعی از سایر شاخه‌های پزشکی استفاده می‌شود؛ برای نمونه: طب سنتی (شناخت بیماری‌ها از روی نبض)، ایریدولوژی (تشخیص بیماری‌ها از روی عنبیه)، نجوم پزشکی (بررسی استعدادهای فردی به بیماری‌ها با بررسی نیروی سیاره‌ها)، طب هومیوپاتی (بررسی ارتباط نقاط ضعف فیزیکی و روحی- روانی)، هاله‌نگاری (استفاده از پدیده‌های بیوالکتریک) و دستگاه‌های تشخیصی متکی بر پدیدهٔ بیورزونانس. مطالعه‌های علمی در طب‌های کل‌نگر نشان داده داروهای طب رایج تنها باید در شرایطی که بیمار در وضعیت اورژانسی و تهدیدکنندهٔ حیات قرار گرفته به کار رود و چنانچه در مواردی همچون بیماری‌های مزمن یا پیشرفت آهسته و طولانی‌مدت استفاده شود، نه تنها

استامینوفن در یک قرص این دارو وجود دارد؛ درحالی‌که برای داروهای فرامولکولی از واژه «توان دارو» استفاده می‌شود که بیانگر میزان رقت و تکان‌های شدید وارد شده به داروست.

جایگاه طب سنتی در پزشکی فرامولکولی

طب سنتی با تاریخچه غنی خود منبع مناسب و مطمئنی برای درمان بیماری‌ها و از همه مهم‌تر، حفظ تندرستی و سلامتی است. عناصر اربعه به‌عنوان مبانی فلسفی این طب توانسته ویژگی‌های فرامولکولی را به مواد غذایی، طبیعت، سرشت افراد و بیماری‌ها نسبت دهد.

«بوعلی سینا»، نابغه علم طب، که افکار و ایده‌هایش در زمینه پزشکی نزدیک به ۶۰۰ سال در دنیا منبع بی‌نظیر پزشکی بوده، خدمت بزرگی به جامعه پزشکی کرده است. هرچند طب غربی توانسته به‌عنوان طب

سنتی که با وارد کردن مولکول‌هایی با خواص دارویی قصد دارد عامل بیماری را از بین ببرد، داروهای فرامولکولی با تقویت مکانیسم‌های دفاعی در سطح سلولی و مولکولی از توانایی بالقوه بیمار برای درمان خودش استفاده می‌کند؛ چیزی شبیه واکسیناسیون، ولی در مقیاسی بسیار وسیع‌تر و دقیقی باورنکردنی. نتیجه چنین درمانی در بیشتر موارد شفای کامل است.

منبع تهیه این داروها حدود ۶۵ درصد گیاهی و بیش از ۳۰ درصد معدنی است. نحوه تهیه این داروها بر دو مرحله استوار است: یکی رقیق‌سازی و دیگری تکان‌های شدید. این دو اصل، داروهای فرامولکولی را از داروهای مولکولی جدا می‌کند.

در داروهای مولکولی از چرم دارو به‌عنوان مشخصه اصلی آن استفاده می‌شود، برای نمونه ۳۲۵ میلی‌گرم

انحراف کشیده شده، مبانی مربوط به نجوم پزشکی است. حکمای قدیم با استفاده از تأثیر نیروی ستارگان بر انسان، استعداد فرد به بیماری‌های گوناگون را با دقت فراوانی پیش‌بینی می‌کردند؛ به گونه‌ای که قادر بودند با استفاده از گیاهان دارویی اثر نامناسب یک سیاره را دفع کنند یا کاهش دهند.

در پزشکی فرامولکولی با دانستن محل و زمان دقیق تولد و با توجه به نرم‌افزارهای نجومی که در اختیار داریم، تا حد زیادی استعداد افراد را درمی‌یابیم و حتی در تشخیص بهترین و مناسب‌ترین داروی فرامولکولی یا حتی رژیم غذایی که به درمان و حفظ سلامتی فرد کمک می‌کند، از آن استفاده می‌کنیم.

برتر بر دنیا مسلط شود، حرکتی که اخیراً در کشورهای توسعه‌یافته آغاز شده بیانگر تمایل افراد به استفاده از روش‌های طبیعی در درمان بیماری‌هاست.

آنچه از طب سنتی در پزشکی فرامولکولی استفاده می‌شود، اصلاح سبک و شیوه زندگی بر اساس دانستن مزاج، طبیعت شخصی، طبیعت مواد غذایی و شرایط زندگی است. بر این پایه، چنانچه افراد درباره انواع مواد غذایی حداقل شناخت را داشته باشند، می‌توانند با انتخاب نوع و میزان مواد غذایی و حتی زمان مصرف آن همیشه در اوج تندرستی و سلامتی باقی بمانند.

نکته ظریف و بسیار مهم که متأسفانه از طرف افراد سودجو به

درمان برای کنترل یک بیماری به کار می‌رود؛ برای نمونه در پرفشاری خون یا افزایش چربی خون که مجبور به استفاده از دارو هستیم، این شکل از درمان را تجربه می‌کنیم. مثال دیگر بیماری‌های روحی- روانی همچون اضطراب و افسردگی است که تقریباً در همه موارد بیماری ریشه‌کن نمی‌شود و استفاده طولانی‌مدت و حتی تا آخر عمر از این داروها الزامی است. در اینجا بلافاصله پس از کنار گذاشتن

آنچه باید دربارهٔ انواع درمان بدانیم

کلمهٔ «درمان» برای بیشتر بیماران مفهوم کلی دارد. برای نمونه فردی می‌گوید: «برای سردردم تحت درمانم.» یا «آیا برای بیماری سرطان درمانی وجود دارد؟» درحالی‌که از نظر پزشکی چند نوع درمان وجود دارد:

۱. **درمان علامتی:** در این نوع درمان، همان‌طور که از نامش پیداست، تلاش پزشک برای از بین بردن علایم و نشانه‌های آزاردهندهٔ بیماری است. وقتی دچار حساسیت فصلی یا آلرژی هستیم و برای از بین بردن آبریزش بینی آنتی‌هیستامین مصرف می‌کنیم، نمونه‌ای از درمان‌های علامتی است. در اینجا طیب تنها به از بین بردن یا کاستن یکی از علایم آزاردهنده بسنده می‌کند و شاید لازم باشد تا مدت طولانی درمان با داروی آنتی‌هیستامین ادامه یابد.
۲. **درمان کنترل‌کننده:** این نوع

- داروها بیماری برمی‌گردد.
۳. **درمان تسکینی:** از نام این درمان مشخص است که برای تسکین برخی نشانه‌های تحمل‌نکردنی همچون عارضه دردناک به کار می‌رود. برای نمونه سردرد یا درد ناشی از بیماری‌های بدخیم و دردهایی که جنبه عصبی دارد، تحت این درمان قرار می‌گیرد.
۴. **درمان شفابخش:** در این درمان که بهترین نوع آن است، همه علائم و نشانه‌های بیماری با هم از بین می‌رود. به این درمان، «درمان ریشه‌ای» هم می‌گویند. با این حال، دو دسته از این درمان وجود دارد: یکی «شفای نسبی» که با وجود از بین رفتن بیماری، همچنان در آینده ممکن است به همان بیماری مبتلا شویم. برای نمونه گلودرد چرکی که با مصرف آنتی‌بیوتیک همه علائم و نشانه‌های بیماری از بین می‌رود؛ ولی در آینده ممکن است همان میکروب دوباره بیماری ایجاد کند. نوع دیگر درمان شفابخش،
- «شفای کامل» است؛ به این معنی که نه تنها در همان زمان بیماری ریشه‌ای درمان می‌شود؛ بلکه برای همیشه استعداد فرد به آن بیماری نیز از بین می‌رود. این نوع درمان شفابخش بهترین و کامل‌ترین نوع درمان است. هرچند برای همه بیماری‌ها اتفاق نمی‌افتد، آرزوی پزشک دلسوز و شیوه درمانی ایده‌آل است.
- مطالعه‌های علمی نشان می‌دهد که طب رایج تاکنون نتوانسته شفا کامل ایجاد کند و بیشتر درمان‌ها جنبه علامتی، کنترل‌کننده یا تسکینی دارد. طب سنتی اصیل تا حد مقبولی درمان‌های شفابخش ایجاد می‌کند و در مقایسه، پزشکی فرامولکولی شیوه‌ای از درمان است که تنها به شفا کامل می‌انديشد و در تعداد درخور توجهی از بیماری‌ها به این نتیجه می‌رسد و در صورتی که شفا کامل امکان‌پذیر نباشد، شفا نسبی، درمان‌های تسکینی، علامتی یا کنترلی بدون عارضه ایجاد می‌کند.

برتری پیشگیری بر درمان

حتماً تاکنون دربارهٔ برتری پیشگیری نسبت به درمان مطالبی را خوانده‌اید. رعایت نکات بهداشت جسمی و روحی- روانی همواره یکی از اقدامات اساسی وزارت بهداشت و درمان برای حفظ سلامتی جامعه بوده است. جدای از هزینه‌های هنگفت که درمان بیماری‌ها برای دولت‌ها دارد، رنج بیماران مهم‌ترین دلیل برای حمایت آنها از شعار «پیشگیری قبل از درمان» است.

چنانچه بهداشت جسمی را رعایت نکنیم، بیشتر تحت تأثیر میکروب‌های بیماری‌زا قرار می‌گیریم؛ اگر متناسب با طبیعت و مزاج خود مواد غذایی را انتخاب نکنیم، سیستم دفاعی‌مان را ضعیف می‌کنیم؛ در صورتی که خود را در معرض انواع و اقسام مواد مخدر، سیگار و تفریحات ناسالم قرار دهیم، مکانیسم دفاعی خود را بیش از پیش ضعیف می‌کنیم؛ اگر از نظر روحی- روانی خود را از اضطراب‌ها دور نکنیم یا راه‌های مدیریت خشم و اضطراب را ندانیم، پوستهٔ روانی نازکی خواهیم

و شرایط زندگی، اقدامات پیشگیرانه طب سنتی برای افزایش توان دفاعی فرد و حفظ تندرستی است.

برتری درمان پزشکی فرامولکولی در بیماری‌های مزمن و مقاوم به درمان

سردرد مزمن: سردرد مزمن جزو بیماری‌هایی است که در طب رایج تنها درمان تسکینی و علامتی برای آن وجود دارد. هرچند در طب سنتی می‌توان با اقداماتی چون حجامت، بادکش و مصرف داروهای گیاهی به نتایج مطلوبی رسید، این بیماری در پزشکی فرامولکولی با هر نوع شناخته شده آن همچون میگرن، کششی، خوشه‌ای و... درمانی در حد

داشت و در برابر استرس‌ها حساس، شکننده و آسیب‌پذیر می‌شویم. پیشگیری به معنی رعایت کردن همه نکات بالاست تا همیشه از مکانیسم دفاعی قدرتمندی برخوردار باشیم؛ به گونه‌ای که یا بیمار نشویم یا اگر بیمار شدیم، درد و رنج کمتری را تجربه کنیم و در مدت کوتاهی از بیماری خلاص شویم. این در حالی است که هدف نهایی پزشکی فرامولکولی، رساندن افراد به حدی از قدرت دفاعی است که حتی اگر ناخواسته در مجاورت عوامل بیماری‌زا قرار گرفتند، مبتلا نشوند یا اگر بیمار شدند، علایم آنها شدید نباشد و در مدت کوتاهی بهبود یابند.

واکسیناسیون طب رایج که برای تعداد محدودی بیماری در نظر گرفته شده نوعی الگوبرداری از فلسفه مکانیسم عملکرد داروهای فرامولکولی در طب هومیوپاتی است. تعیین مزاج فرد و بیماری‌ها به موازات تعیین مزاج مواد غذایی

شفای کامل دارد. چنانچه سردرد به دنبال بیماری دیگری نیامده باشد، تقریباً به سرعت و ریشه‌ای درمان خواهد شد.

آمار «مرکز پزشکی فرامولکولی سینا» حاکی از آن است که طی ۲۰ سال نزدیک به ۹۷ درصد افرادی که با شکایت سردرد مزمن مراجعه کرده‌اند و هیچ مشکل زمینه‌ای دیگر مرتبط با سردرد نداشته‌اند، در کمتر از چهار ماه شفای کامل را تجربه کرده‌اند.

دیابت: بیماری قندخون به نام «ام‌الامراض» یعنی «مادر بیماری‌ها» شناخته شده است؛ چراکه عوارض مزمن این بیماری روی همه دستگاه‌های بدن به‌ویژه کلیه‌ها، چشم‌ها و عروق ریز تأثیر منفی برگشت‌ناپذیری می‌گذارد. در طب

رایج دو نوع از این بیماری شناخته شده است: نوع یک یا وابسته به انسولین که معمولاً در سنین پایین به وجود می‌آید و به دلیل کمبود هورمون انسولین (هورمون کاهنده قندخون) است. این افراد مجبورند تا آخر عمرشان انسولین تزریق کنند و تحت مراقبت‌های ویژه باشند.

نوع دوم یا غیروابسته به انسولین معمولاً در سنین بالاتر خود را نشان می‌دهد و به دلیل مشکلاتی در گیرنده هورمون انسولین است. اضافه‌وزن و کم‌تحركی یکی از دلایل مهم پیدایش این نوع از دیابت است. اقدامات درمانی طب رایج تنها برای کنترل دیابت و درمان علامتی عوارض مزمن آن است؛ حال آنکه متخصصان طب سنتی این ادعا را دارند که با استفاده از رژیم‌ها و برخی داروهای گیاهی می‌توانند در مواردی حتی دیابت‌های وابسته به انسولین را بدون نیاز به انسولین کنترل کنند و در برخی موارد شفای کامل ایجاد کنند.

تهاجمی همچون جراحی از بین می‌رود. درخصوص افراد مبتلا به نوع دوم دیابت، نتایج معجزه‌آساست؛ به این معنی که ۶۵ درصد آنها با کمی رعایت رژیم غذایی و فعالیت، قند کنترل‌شده‌ای دارند و نیاز به دارودرمانی نخواهند داشت و ۳۵ درصد باقی‌مانده برای همیشه شفای کامل را تجربه خواهند کرد.

چربی خون بالا: معمولاً دو نوع چربی خون در آزمایش‌ها بررسی می‌شود: تری‌گلیسیرید و کلسترول. افزایش چربی خون غالباً هیچ علامت شناخته‌شده‌ای در پزشکی ندارد و

معمولاً در پایش‌های دوره‌ای با آزمایش خون متوجه آن می‌شویم. مهم‌ترین مشکلی که چربی خون بالا به‌ویژه کلسترول بالا ایجاد می‌کند، مشکلات قلبی-عروقی (تصلب شرایین) یا سختی عروق است

خوشبختانه بیماری دیابت درمان مقبولی در پزشکی فرامولکولی دارد. هرچند اگر هدف رسیدن به شفای کامل باشد، برای همه اتفاق نمی‌افتد. با این حال، در انواع دیابت و در افراد گوناگون نتایج مختلفی دارد. آمار مرکز پزشکی فرامولکولی سینا نشان می‌دهد حدود ۱۰ درصد بیماران دیابتی وابسته به انسولین، بدون نیاز به انسولین و حتی رژیم‌های سخت، شفای کامل را تجربه می‌کنند و حدود ۸۰ درصد افراد باقی‌مانده کاهش چشمگیری در میزان انسولین تزریقی خواهند داشت؛ ولی همه بیماران این دسته دچار عوارض مزمن دیابت نمی‌شوند یا اگر دچار شوند، بسیار دیرتر و خفیف خواهد بود.

جالب آنکه حتی ۷۵ درصد افرادی که در مراحل نهایی عوارض دیابت به این مرکز مراجعه می‌کنند، عوارض مزمن آنها به‌خوبی کنترل می‌شود و نیازشان به اقدامات

که ممکن است به انسداد رگ‌های تغذیه‌کننده قلب و مغز و در نهایت سکتۀ قلبی یا مغزی منجر شود. به این ترتیب، بیشتر این بیماران باید تحت رژیم غذایی کم‌چرب و کم‌کالری قرار بگیرند، فعالیت فیزیکی خود را افزایش دهند و تا آخر عمر از داروهای کاهنده چربی خون استفاده کنند؛ درحالی‌که در پزشکی فرامولکولی بالا بودن چربی خون یک علامت از بیماری کلی فرد است که هم به‌طور عمومی و هم اختصاصی در حد شفای کامل درمان می‌شود و دیگر نیازی به استفاده مادام‌العمر از داروهای کاهنده چربی خون نیست.

پرفشاری خون: فشارخون طبیعی را به‌صورت کسری نشان می‌دهند که صورت آن معمولاً ۱۲۰/۸۰ و مخرج آن ۸۰ میلی‌متر جیوه باید باشد. چنانچه حداقل فشارخون از عدد ۹۰ بالاتر برود، می‌گویند فرد دچار پرفشاری خون است. این بیماری

نیز همچون چربی خون بالا علامت مشخصه‌ای ندارد. برخی افراد ممکن است سردرد یا احساس سرگیجه خود را به بالا بودن فشارخون خود نسبت دهند؛ ولی در مجموع شایع‌ترین علامت فشارخون، بی‌علامتی آن است. مهم‌ترین مشکلی که پرفشاری خون ایجاد می‌کند، احتمال پارگی عروق مغز (سکتۀ مغزی) و بزرگ و نارسا شدن قلب است؛ به همین دلیل طب رایج تلاش می‌کند با مصرف مادام‌العمر داروهای ضد فشارخون و همچنین منع مصرف نمک فشارخون بیماران را کنترل کند. علت ۹۰ درصد فشارخون‌های بالا که به آن «پرفشاری خون اولیه» می‌گویند، ناشناخته است. طبق آمار مرکز پزشکی فرامولکولی سینا بیش از ۷۵

درباره این افراد تجربه ۲۰ ساله مرکز پزشکی فرامولکولی سینا نشان داده است که چنانچه فرد دچار آنژین صدری ناپایدار نباشد می تواند به این شیوه از درمان به طور کامل اعتماد کند. باز شدن عروق کرونر ویا افزایش رگ زایی برای جبران گرفتگی عروق اتفاقی است که در پزشکی مدرن به نظر غیر ممکن ولیبه کمک پزشکی فرامولکولی امکان پذیر است. برای رسیده به نتیجه ایده آل تا مدتی باید بیمار تحت نظارت متخصص قلب و عروق نیز باشد و حتی از داروهای شیمیایی استفاده کند. پس از آن و تحت شرایط خاص داروهای فرامولکولی به تدریج جایگزین داروهای شیمیایی خواهد شد.

بیماری های اسکلتی همچون

دیسکوپاتی و آرتروز: از شایعترین

بیماری های ستون فقرات بیماری دیسکوپاتی ویا آسیب به دیسک های بین مهره ای است که خود را

درصد افراد مبتلا به پرفشاری خون اولیه شفای کامل را تجربه خواهند کرد و بقیه با کمی ملاحظه های غذایی و فعالیت فیزیکی، کنترل بدون عارضه ای خواهند داشت.

گرفتگی عروق قلبی: یکی از

نگرانی های بیماران که دچار گرفتگی عروق کرونر هستند این است که آیا نیاز به عمل جراحی قلب باز دارند یا با کمک دارو می توانند بیماری خود را کنترل کنند؟ البته که اورژانسی بودن عمل جراحی برای یک فرد توسط متخصصین تشخیص داده می شود با اینحال بیماران هستند که می توانند هزینه عمل را تقبل کنند ویا عمل جراحی آنها پرخطر است.

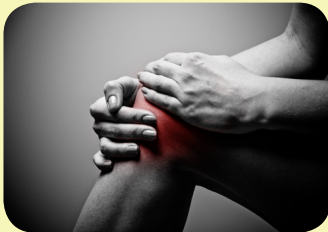

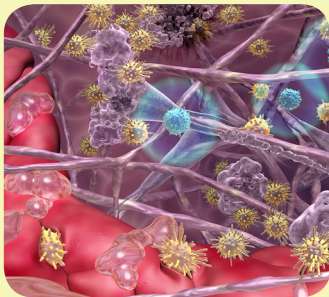
ضرورت این عمل بین متخصصین با اختلاف نظرهای زیادی همراه است. خوشبختانه داروهای فرامولکولی قادرند در مواردی که جراحی حالت اورژانسی نداشته باشد در مدت کوتاهی نه تنها درد بیمار را از بین ببرند بلکه سیستم دفاعی را طوری تحریک کنند تا اختلال آناتومیک دیسک بین مهره ای را ترمیم کند به گونه ای که طول مدت بهبودی به یک چهارم زمان معمول آن کاهش می یابد.

آرتروز مفاصل خصوصاً آرتروز زانو یکی دیگر از بیماری های شایع اسکلتی است که جدای از درد آزار دهنده، محدودیت حرکت قابل توجهی را ایجاد می کند و برخی نیاز به پروتز یا مفصل مصنوعی

به صورت کمردرد طاقت فرسا با یا بدون درگیری عصب سیاتیک نشان می دهد. بسیاری از مبتلایان تحت توصیه متخصصین نیاز به استراحت مطلق و فیزیوتراپی دارند تا به کمک سیستم دفاعی اختلال ایجادشده ترمیم پیدا کند. با این حال شدت بیماری در برخی افراد به حدی است که فشار وارده بر روی کانال نخاعی زیاد است و احتمال فلج شدن می رود، در این حالت عموماً نیاز به عمل جراحی وجود دارد. با وجود آنکه عمل جراحی دیسک کمر تضمینی برای بهبود کامل همان اختلال و یا پیشگیری از درگیری سایر دیسک های بین مهره ای نیست،

هدف سیستم دفاعی است بیماری های متعددی خواهیم داشت. برای نمونه اگر هدف پوست باشد عموماً خود را به صورت پسیوریازیس، لوپوس و اسکلرودرمی، لیکن پلان و بهجت نشان می دهد و اگر مخاط روده باشد بیماری های التهابی روده همچون کولیت اولسرو و بیماری کرون بوجود خواهد آمد. اگر به مفاصل حمله شود بیماری آرتریت روماتوئید و روماتیسم مفصلی پدید می آید و اگر پوشش عصبی تحت تاثیر قرار گیرد بیماری MS خواهیم داشت. طب رایج برای همه این بیماری ها کاری جز درمان کنترلی و تسکین بخش نکرده است. استفاده طولانی مدت از داروهای سرکوب

پیدا می کنند خوشبختانه داروهای فرامولکولی می توانند نیاز به عمل جراحی را مرتفع کنند و تکنولوژی اخیر با نام PRP Plus یعنی افزایش ترمیم غضروف ها و تاندون ها با استفاده از فاکتورهای رشد تواندهی شده پلاکتی، سرعت ترمیم را چندبرابر کرده است. بنابراین پزشکی فرامولکولی جایگزین مناسبی برای درمان جراحی زانو است.

بیماری ها با ریشه خود ایمنی یا اتو ایمنیون همچون بیماری MS کولیت اولسرو، لوپوس، اسکلرودرمی، بهجت، لیکن پلان، پسیوریازیس و... همانگونه که از نام این دسته از بیماری ها پیداست به دلیل عملکرد نادرست سیستم ایمنی، سلول های خودی، بیگانه تشخیص داده می شوند و مورد حمله سلول های ایمنی ویا آنتی بادی های خودی قرار می گیرند. در این حالت بسته به اینکه سلول های کدام بافت

درصد افرادی که دچار بیماری های اتوایمیون هستند می توانند شفای کامل را در طولانی مدت تجربه کنند و ۴۰ درصد باقی مانده می توانند بدون عارضی جانبی کنترل مناسبی روی بیماری خود داشته باشند و دوز داروهای شیمیایی را کاهش دهند.

انواع بیماری های آلرژیک

تنفسی یا پوستی (اگزما): نام دیگر آلرژی ها، بیماری های افزایش حساسیت است. در این مواقع سیستم ایمنی به محرک های معمول

کننده ایمنی (استروئیدها و یا کورتن ها)، داروهای کشنده سلول ایمنی (سایتوتوکسیک ها) و ضد التهاب های غیر استروئیدی نه تنها کمکی به بهبود و یا شفای این بیماری ها نمی کند بلکه عوارض جانبی زیادی را به بیمار تحمیل می کنند. این درحالی است که داروهای فرامولکولی قادرند سیستم ایمنی که از تعادل خارج شده است را به تعادل اولیه بازگرداند و به مرور زمان سیستم دفاعی بدن، در سایه آرامش موجود، می تواند به بازسازی بافت های آسیب دیده بپردازد. افرادی که تحت درمان داروهای طب رایج هستند نیز می توانند از پزشکی فرامولکولی بهرمنند شوند در اینجا لازم است تا مدت ها برحسب شدت بیماری، هردو سیستم درمانی باهم بکارگرفته شود و تحت شرایط مناسب و به تدریج، داروهای فرامولکولی جایگزین داروهای طب رایج شوند. تجربه ۲۰ ساله در این مرکز نشان می دهد تا حدود ۶۰

مشکلات گوارشی چون گاستریت،

یبوست، رفلاکس معده و روده

تحریک‌پذیر (IBS): در بین

دستگاه‌های بدن، دستگاه گوارش بیش از بقیه تحت تأثیر احوالات روحی- روانی ما در فعالیت‌های روزانه است. مسائلی چون گاستریت، یبوست، رفلاکس و روده تحریک‌پذیر شایع‌ترین این مسائل است که عموماً به درمان‌های طب رایج مقاومت نشان می‌دهد.

باکتری «هلیکوباکتر پیلوری» که در طب رایج عامل اصلی گاستریت

واکنش‌های شدیدی نشان می‌دهد که اگر در دستگاه تنفس بالایی باشد، به صورت رینیت آلرژیک با علائم آبریزش بینی، عطسه و... ظاهر می‌شود و اگر در دستگاه تنفس تحتانی باشد، به صورت آسم آلرژیک خود را نشان می‌دهد و چنانچه در پوست باشد، به صورت اگزما، ورم، خارش و بروز بثورات پوستی.

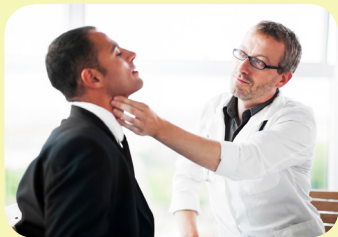
تاکنون درمان‌های ارائه شده در طب رایج جنبه علامتی و کنترل‌کننده داشته؛ حال آنکه در پزشکی فرامولکولی که بدون تضعیف سیستم ایمنی تعادل را به آن برمی‌گرداند، درمانی ریشه‌ای و ماندگار خواهیم داشت. تجربه ۲۰ ساله نشان می‌دهد که هرچه زودتر و در سنین پایین‌تر درمان فرامولکولی آغاز شود، طول دوره درمان کوتاه‌تر خواهد بود. مصرف طولانی کورتن و داروهای ضد حساسیت احتمال شفای کامل را کم می‌کند و بر طول دوره درمان فرامولکولی می‌افزاید.

دستکاری‌های جراحی نباشد، بدون استثنا همه این بیماری‌های مزمن و مقاوم به درمان، در مدت نه‌چندان طولانی بهبودی کامل می‌یابد.

بیماری‌های تیروئید: غیر از

اختلال‌های معمول و شایع همچون کم‌کاری تیروئید، پرکاری تیروئید و گواتر یا بزرگی غده تیروئید که امروزه دیگر شایع نیست و به نظر می‌رسد با مصرف هورمون‌های تیروئید به‌صورت قرص به‌راحتی تحت کنترل قرار می‌گیرد، درگیری‌های اتوایمیون که در آن سیستم ایمنی بدن به سلول‌های تیروئید حمله می‌کند یا گره‌های تیروئیدی که اگر به‌صورت ندول سرد باشد، زمینه‌ساز بیماری‌های بدخیم غده تیروئید است، مشکل

شناخته می‌شود، غالباً به درمان‌های آنتی‌بیوتیکی مقاوم شده و بیماری مکرراً عود می‌کند. افزایش اسید معده که معمولاً برای آن هیچ علت آناتومیک کشف نشده باشد، تنها با استفاده طولانی‌مدت از آنتی‌اسیدها کنترل می‌شود. بیوست که خود ممکن است علت بسیاری از بیماری‌های دیگر باشد نیز به مصرف طولانی‌مدت ملین‌ها مقاومت نشان می‌دهد.

روده تحریک‌پذیر که به مشکل حل‌نشده قرن جدید شهرت دارد و به دلیل فشارهای زندگی مدرن به اوج خود رسیده است، چنان مقاومتی در برابر درمان‌های طب رایج از خود نشان می‌دهد که بیشتر بیماران چاره‌ای جز پذیرفتن این مسئله و راضی شدن به درمان‌های علامتی طب رایج ندارند؛ درحالی‌که همه این مسائل گوارشی درمان شفاف‌بخش کامل دارد. تجربه ۲۰ ساله مرکز پزشکی فرامولکولی سینا نشان می‌دهد که اگر اختلال‌ها به دلیل

بیماری‌های روحی- روانی همچون افسردگی، اضطراب، وسواس و سایکوز (شیزوفرنیا):

همگی بر این واقعیت قرن بیست و یکم واقفیم که انتظار بشر از سطح زندگی زیاد و سبب شده که بیش از گذشته متحمل فشارهای روحی- روانی شویم. افسردگی، اضطراب، وسواس و سایکوز در کنار اختلال‌های شخصیتی و ناهنجاری‌های رفتاری نتیجه نگرش جدید بیشتر مردم جهان به مسائل زندگی است. با وجود اینکه علم روان‌شناسی تلاش می‌کند با آخرین دستاوردهای خود بهداشت روانی را با

مقاوم به درمانی را برای این بیماران در طب رایج ایجاد کرده است. در عمل چاره‌ای جز مصرف داروهای سرکوبگر ایمنی به همراه مصرف هورمون‌های تیروئید نیست و در طولانی‌مدت غیر از عوارض حاصل از این درمان‌های سرکوبگر، هیچ تضمینی برای درمان ریشه‌ای وجود ندارد و بیمار ممکن است برگشت چندباره این بیماری را تجربه کند. تحقیقات پزشکی فرامولکولی نشان داده که بیش از ۹۰ درصد افراد مبتلا به اختلال‌های تیروئید به شکل‌های گوناگون خصوصاً اگر جنبه اتوایمیون یا خودایمنی داشته باشد، با استفاده از داروهای فرامولکولی کاملاً درمان می‌شوند. بیمارانی که نگران تغییر رفتار ندول سرد خود هستند، می‌توانند همچون سایر موارد همزمان تحت نظارت پزشک متخصص غدد درون‌ریز و پزشکی فرامولکولی باشند و با پیگیری‌های تخصصی از شفای کامل خود مطمئن شوند.

شخصیتی است؛ دلایلی که تاکنون طب رایج نتوانسته تأثیر حتی ناچیزی بر روی آنها بگذارد. نتایج امیدبخش مرکز پزشکی فرامولکولی سینا حاکی از آن است که می‌توان دلایل بنیادین بروز بیماری‌های روحی- روانی را تحت تأثیر قرار داد. هم‌اکنون در کنار توصیه‌های روان‌شناختی که در این مرکز برای ریشه‌کن کردن اختلال‌های روحی- روانی ارائه می‌شود، داروهای فرامولکولی قادر است حدود ۶۰ درصد در روند درمان به بیماران کمک کند.

به این ترتیب، چنانچه بیماران بتوانند همهٔ همت خود را به کار گیرند، با کمک داروهای فرامولکولی قادر خواهند بود برای همیشه از شر اختلال‌های روحی- روانی خلاصی یابند. شایان ذکر است افرادی که دچار اختلال‌های روحی شدید همچون شیذوفرنیا و بیماری‌های مشابه هستند نیز می‌توانند به امید بهبودی چشمگیر در کنار داروهای روان‌پزشکی از درمان فرامولکولی بهره‌مند شوند.

اصلاح سبک زندگی حفظ کند، عدهٔ درخور توجهی مجبور به استفاده از داروهای روان‌پزشکی هستند. این داروها به‌هیچ‌وجه نقش شفابخش ندارد و تنها کنترل‌کننده و تسکین‌بخش است.

اگر فقط بودجه‌هایی را که برای تهیهٔ داروهای ضدافسردگی در نظر گرفته می‌شود، با سایر داروهای طب رایج مقایسه کنیم، متوجه عمق فاجعه می‌شویم. جنبه‌های توارثی، تربیت و آموزش‌های نادرست در دوران مختلف رشد عواملی است که دست به دست هم می‌دهد و دلایل بنیادین بروز اختلال‌های روحی- روانی و

ممکن است تهدیدکننده حیات باشد. با وجود پیشرفت‌های طب رایج در زمینه شیمی‌درمانی و رادیوتراپی یا استفاده از جراحی برای خارج کردن بافت یا اندام مبتلا، پزشکان طب رایج نتوانسته‌اند ریشه بیماری را نابود کنند؛ بنابراین حتی اگر سرطان در مراحل اولیه نیز تشخیص داده شود و بتوانند با اقدامات فوری، بخش مبتلا را خارج کنند، هیچ تضمینی برای جلوگیری از پیدایش سرطان در اندام

انواع بیماری‌های بدخیم: واژه

«تومور بدخیم» یا «سرطان» برای بیشتر افراد به معنی پایان زندگی است، حتی برخی همراهان ترجیح می‌دهند بیمار چیزی درباره بیماری‌اش نداند و از پزشک می‌خواهند که همه مسائل بیمار را با او در میان نگذارد؛ زیرا برای این دسته از بیماران، ناامیدی ناشی از شنیدن نام بیماری بیش از آسیب‌های ناشی از خود بیماری

بروز بسیاری از بیماری‌های بدخیم پیشگیری شود.

بیماری‌های ناشناخته: با وجود

آنکه پزشکان طب رایج اتفاق نظر بیشتری درخصوص تشخیص بیماری‌ها در مقایسه با پزشکان هومیوپات دارند، بیماری‌های درخور توجهی وجود دارد که چندعاملی است و علت اصلی بروز آنها ناشناخته است و درمان‌های طب رایج تنها در جهت درمان علامتی و کنترل این بیماری‌هاست.

نظر به اینکه پزشکی فرامولکولی با تکیه بر قدرت پیش‌بینی‌نشده‌ی سیستم دفاعی اقدام به درمان می‌کند، ناشناخته بودن یک بیماری در طب رایج به معنی درمان‌پذیر

مشابه یا اندام دیگر وجود ندارد؛ درحالی‌که پزشکی فرامولکولی در بیشتر افراد زمینه‌های توارثی ابتلا به بیماری‌های بدخیم را از بین می‌برد و در کنار شیمی‌درمانی و رادیوتراپی نه‌تنها عوارض آنها را کاهش می‌دهد؛ بلکه اثر درمانی این درمان‌ها را افزایش می‌دهد و از همه مهم‌تر، از بازگشت بیماری پیشگیری می‌کند.

مرکز پزشکی فرامولکولی تجربه‌های ارزشمندی درخصوص کمک به این دسته از بیماران با داروهای فرامولکولی دارد. هستند بیماران که بیماری بدخیمشان با وجود متاستازهای متعدد به‌طرز معجزه‌آسایی شفا یافته است. با وجود آنکه شفای کامل بدخیمی‌ها در طب رایج پدیده بسیار نادری است، تجربه‌های مرکز پزشکی فرامولکولی سینا حکایت از شفای کامل کمتر از ۲۰ درصد این بیماران دارد. به امید روزی که با شناخت و استمرار درمان فرامولکولی، از

نگرانی‌های موجود در درمان بیماری‌ها

مستئولانی که رسالتشان حفظ سلامتی افراد است، همواره درباره‌ی روش‌های نوظهور به دیده‌ی تردید می‌نگرند و این نگرش برای چنین مسئولیت سنگینی کاملاً منطقی است. همچون هر داروی نوظهوری که باید مراحل آزمایشگاهی خود را طی کند تا سودمندی آن در عمل به اثبات برسد، یک روش درمانی جدید مطرح شده نیز باید چنین مراحل را طی کند.

یکی از نگرانی‌های مهم در امر درمان بیماری‌ها این است که آیا روش درمانی مدنظر در درمان مؤثر است و اگر چنین است، ممکن است جایگزین روش‌های پرعارضه‌ی فعلی شود؟ آیا به‌کارگیری روش درمانی جدید ممکن است زمان حیاتی برای اقدامات درمانی مؤثر دیگر را از بین ببرد؟ به بیان دیگر،

نبودن در پزشکی فرامولکولی نیست؛ چه‌بسیار بیمارانی که مبتلا به بیماری ناشناخته بوده‌اند و بدون آنکه بیماری آنها تشخیص داده شود، با استفاده از داروهای فرامولکولی شفای کامل یافته‌اند. به همین دلیل نقش تشخیص‌های طب رایج در پزشکی فرامولکولی تا حد زیادی به‌منزله‌ی اطمینان از روند بهبودی است و نسبت به طب رایج نقش کم‌رنگ‌تری در درمان بیماری‌ها دارد. بنابراین از ناشناخته بودن بیماری خود نگران نباشید و گزارش همه‌ی اقدامات تشخیصی صورت گرفته را هنگام مراجعه به مرکز پزشکی فرامولکولی با خود بیاورید.

روش‌های درمانی که برای قرن‌ها درمان بیماران توسط آنها صورت گرفته و به راحتی می‌توان به آنها اعتماد کرد و این مزیت را دارد که نقایص یک شیوه توسط شیوه دیگر به خوبی پوشش داده شود.

تنها جزئی از این روش درمانی که ممکن است ذهن برخی مسئولان، نظام سلامت را به خود مشغول کند، اثربخشی داروهای هومیوپاتی است. متأسفانه به دلایل متعدد از جمله دخالت افراد غیرپزشک در آموزش و گسترش این طب در دنیا سبب شده که به‌رغم قابلیت‌های بسیار این شیوه در درمان ریشه‌ای بیماران،

آیا ممکن است بیماری را که امکان درمان اصولی در طب رایج ندارد، به امید مؤثر بودن روش درمانی دیگر از درمان معمول منصرف کرد؟ آیا این اقدام سبب می‌شود که فرد زودتر به کام مرگ برود؟

اینها نگرانی‌های افرادی است که نقش اساسی در تصویب سیاست‌های بهداشت، درمان و آموزش پزشکی در دنیا دارند. خوشبختانه پزشکی فرامولکولی با وجود آنکه نوظهور است؛ ولی از پشتوانه بسیار محکم و غنی سه شیوه درمان آزموده شده مهم، یعنی طب رایج، طب سنتی و طب هومیوپاتی برخوردار است.

اعتماد کامل کنند.

باورهای نادرست درباره پزشکی هومیوپاتی

به دلایلی که در بخش قبل گفتیم، با وجود قابلیت طب هومیوپاتی در درمان بیماری‌ها همچنان این طب نتوانسته جایگاه خود را در نظام سلامت بیابد. از سوی دیگر، مقرون به صرفه بودن درمان‌های این طب سبب شده به مثابه رقیب بی‌بديل در برابر مافیای پزشکی قد علم کند و برخی پزشکان برخلاف اصول اخلاق پزشکی، شایعه‌هایی را درباره هومیوپاتی رواج دهند. در ادامه به چند نمونه از این باورهای نادرست اشاره می‌کنیم.

متولیان این شیوه تمایلی به انجام تحقیقات برای توضیح مکانیسم اثربخشی داروهای هومیوپاتی از خود نشان نداده و در نتیجه بعد از گذشت ۱۶ سال از به رسمیت شناخته شدن این طب در ایران هنوز جایگاه خود را در نظام سلامت پیدا نکرد. خوشبختانه با تحقیقاتی که پنج سال پیش برنده جایزه نوبل جناب دکتر «لاک موتانیه» انجام داد، امکان توضیح علمی عملکرد این داروها میسر شد و از طرف دیگر، تحقیقات در حوزه شیمی فرامولکولی و به‌کارگیری ابزارهایی چون بیورزونانس امکان انجام پژوهش‌های گسترده را در این زمینه فراهم کرده است. در پزشکی فرامولکولی جنبه علمی پزشکی هومیوپاتی مدنظر است و خوشبختانه توانسته‌ایم با همکاری مراکز تحقیقاتی معتبر حقانیت این شیوه از درمان را از نظر علمی ثابت کنیم تا مسئولان نظام سلامت دیگر نگران نباشند و به این طب تلفیقی

می‌توان ردیابی کرد و نه تنها همه علائم بیماری از بین می‌رود؛ بلکه تغییرات بافتی نیز اتفاق می‌افتد. ۳. چون برخی داروهای هومیوپاتی از سموم و حتی زهر حشرات یا مارها تهیه می‌شود، قطعاً عارضه ایجاد می‌کند! این افراد دانشی درخصوص فارماکولوژی داروهای هومیوپاتی ندارند. در هومیوپاتی به قدری رقیق‌سازی صورت می‌گیرد که با پیشرفته‌ترین دستگاه‌ها نمی‌توان حتی ردپای یک مولکول شیمیایی را در داروها پیدا کرد. چنین دارویی چطور ممکن است اثرات زیان‌بخش داشته باشد؟ ۴. گاهی برون‌ریزی علائم قبلی

۱. هومیوپاتی روش غیرعلمی و صرفاً تجربی است و فاقد اثرات درمانی است! این همکاران را به مطالعه پژوهش‌های صورت گرفته در زمینه علوم پایه و اثرات بیولوژیک داروهای هومیوپاتی بر روی حیوانات و گیاهان دعوت می‌کنیم و اینکه تفاوت‌های شیوه پژوهش در طب‌های کل نگر را بیشتر بدانند. ۲. هومیوپاتی علائم را از بین می‌برد؛ ولی بیماری باقی می‌ماند! افرادی که چنین دیدگاهی را اشاعه می‌دهند، تفاوت درمان علامتی و درمان به‌وسیله علائم را نمی‌دانند. آنچه در هومیوپاتی کلاسیک اتفاق می‌افتد، از طریق اقدامات تشخیصی

اثر مصرف دارو به وجود آمده است. فرق تشدید علائم با عارضه دارو این است که تشدید علائم مربوط به بیماری است (برون ریزی)؛ ولی عارضه دارو مربوط به اثرات ناخواسته داروست و ربطی به بیماری قبلی فرد ندارد.

7. چون داروهای هومیوپاتی عارضه ندارد، پس می‌توان آنها را در هر زمان و در هر دوزی استفاده و تکرار کرد! این حرف را عموماً هومیوپات‌هایی مطرح می‌کنند که برای اثبات اثر داروهای هومیوپاتی تمایلی به انجام پژوهش ندارند و فقط به بیماران خود امید واهی می‌دهند. متأسفانه تجویز تکراری داروی هومیوپاتی با توان بالا برای مدت طولانی ممکن است عارضه برگشت‌پذیر ایجاد کند.

سبب شعله‌ور شدن بیماری‌هایی می‌شود که در طولانی‌مدت به وسیله داروهای شیمیایی سرکوب شده و به حالت نهفته رفته است! این برداشت نادرست برگرفته از واقعیت مهمی در درمان هومیوپاتی است. اگر قرار است بیماری ریشه‌ای درمان شود، باید همه عوامل و بیماری‌هایی که به خوبی درمان نشده و زمینه‌ساز بروز این بیماری بوده درمان شود. این اصل در هومیوپاتی به نام «برون ریزی» مطرح می‌شود که لازم است هر اتفاقی را به حساب برون ریزی نگذاشت و در ضمن این فرایند ضروری به راحتی تحت کنترل قرار می‌گیرد و در بیشتر موارد بسیار گذرا و خفیف است.

5. اینکه می‌گویند داروهای هومیوپاتی عارضه ندارد، درست نیست؛ زیرا تشدید علائم قبلی خود بیانگر عارضه دار بودن آنهاست! عارضه در طب به معنی بروز علائمی که مربوط به بیماری نیست و بر

آنچه باید قبل از شروع درمان فرامولکولی بدانید

 مهم‌ترین نکته این است که این شیوه از درمان معجزه نمی‌کند، تنها از توانمندی‌های بالقوه سیستم دفاعی خود فرد برای غلبه بر بیماری‌ها استفاده می‌کند؛ بنابراین این جمله که این شیوه از درمان برای همه بیماری‌ها درمان قطعی دارد، سخنی نادرست و غیرعلمی است. سخن درست این است که پزشکی فرامولکولی برای درمان بیماری‌ها راه‌حل بهتری ارائه می‌دهد که به پزشکی ایده‌آل نزدیک‌تر است؛ اما همچنان از پزشکی ایده‌آل فاصله دارد.

نکته دیگری که درمانجویان پزشکی فرامولکولی باید بدانند این است که به هیچ‌وجه طول دوره درمان خود را با فرد دیگری که همان بیماری یا بیماری مشابه دارد، مقایسه نکنند؛ یا از پزشک فرامولکول بت نسازند؛ زیرا به‌کرات دیده شده انتظار افراد

از طول دوره درمان بسیار غیرواقعی است و غالباً به‌راحتی از درمان ناامید شده و برای همیشه پنجره امید به درمان بیماری‌ها را می‌بندند. به دلیل تفاوت ویژگی‌های ژنتیکی، توارثی و سیستم تعلیم و تربیت، حتی اگر دو بیمار از یک بیماری رنج ببرند، دارو و طول دوره درمان آنها با یکدیگر متفاوت خواهد بود.

اکیداً توصیه می‌کنیم دانش خود را درخصوص روش‌های درمانی و واژه‌هایی چون بیماری، سلامتی و انواع درمان ارتقا دهید. به تجربه ثابت شده افرادی که بدون مطالعه وارد این سیستم درمانی می‌شوند، تبدیل به مبلغان سطحی می‌شوند که به سایر بیماران امید واهی می‌دهند و برای پزشکی فرامولکولی مبالغه می‌کنند و انتظار غیرواقعی به وجود می‌آورند یا آن‌قدر در زمینه درمان بی‌حوصله هستند که انتظار دارند اثرات درمانی به‌سرعت برای آنها ایجاد شود؛ درحالی‌که همه درمانجویان باید حداقل یک‌دهم

درباره بیماری‌ها و وضع خود، برای مدتی که مشغول بیان مشکلات خود هستند کنار بگذارند تا انتظارشان از درمان فرامولکولی واقع‌بینانه باشد و به اندازه کافی صبور باشند.

داروهای تخصصی و هدفمند؛ معجزه‌ای برای بیماری‌های مزمن این رده از داروها نتیجه پژوهش‌های ۲۰ ساله بنیان‌گذار پزشکی فرامولکولی است. این داروها که از تنتور مادر چند داروی هدفمند برای تنها یک شکایت بیمار تهیه می‌شود، نه تنها سرعت درمان را چند برابر کرده؛ بلکه امکان پژوهش علمی برای کارآزمایی بالینی را فراهم کرده که معتبرترین نوع مطالعه در سنجش اثربخشی داروهای فرامولکولی است.

نکته شگفت‌انگیز دیگر معرفی این داروها برای پزشکان متخصص در رشته‌های گوناگون است تا بر پایه پاتوفیزیولوژی بیماری‌ها بتوانند بهترین درمان فرامولکولی را برای بیماران خود در نظر بگیرند. خبر بسیار جدید، به کارگیری دستگاه

زمان پیدایش بیماری را برای مدت دوره درمان در نظر بگیرند. رمز موفقیت در این سیستم درمانی صبر منطقی است؛ چراکه تنها شیوه‌ای از درمان است که نه تنها بیماری فعلی با ریشه‌های آن در گذشته را از بین می‌برد؛ بلکه همزمان از بیماری‌های توارثی در آینده پیشگیری می‌کند.

افراد تحصیل‌کرده، پزشکان، روان‌شناسان و اساتید دانشگاه ممکن است به دلیل القای ایده‌های شخصی، دوره درمان خود را با مشکلاتی مواجه کنند. این موضوع مبحث مفصلی دارد که در این مختصر نمی‌گنجد؛ ولی توصیه می‌کنیم درمانجویان تحصیل‌کرده حتماً دانش خود را

نگارش شرح حال یا ارسال گزارش‌های اقدامات تشخیصی، همهٔ مسائل خود را بیان کنند یا به واسطهٔ نمایندگان این مرکز در مراکز استان‌ها و شهرهای بزرگ با این مرکز در ارتباط باشند. واضح است که مراجعهٔ حضوری حداقل برای یک بار، درمانی بهتر و مطمئن‌تر را به ارمان می‌آورد و از آن پس ویزیت‌ها تلفنی انجام می‌شود.

همهٔ تلاش ما معرفی این شیوه از درمان و تسهیل دسترسی درمانجویان به امکانات درمانی است؛ امید آنکه به یاری خداوند این تلاش‌ها مقبول افتد.

بیورزونانس برای تشخیص و تسریع درمان بیماری‌ها با مکانیسم اثر داروهای فرامولکولی است که نقش بسزایی در ارائهٔ بسته‌های درمانی فرامولکولی منطبق بر پاتولوژی بیماری‌ها دارد.

درمان از راه دور؛ امکانی استثنایی برای همه

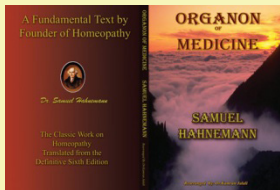
هزینه‌های سرسام‌آور تشخیص و درمان بیماری‌ها و وضعیت اقتصادی موجود ما را بر آن داشت تا برای بیمارانی که مراجعه به مرکز پزشکی فرامولکولی در تهران برای آنها میسر نیست یا بسیار دشوار است، امکان درمان از راه دور را ایجاد کنیم.

برای این منظور درمانجویان علاقه‌مند با مراجعه به قسمت دور درمانی یا درمان از راه دور در وبسایت رسمی مرکز پزشکی فرامولکولی (www.dynamis.ir) می‌توانند ضمن مطالعهٔ قواعد

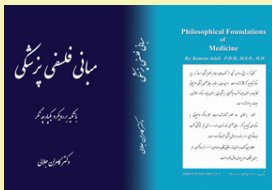

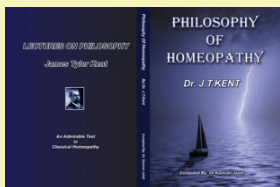
Organon of Medicine

مبانی فلسفی پزشکی

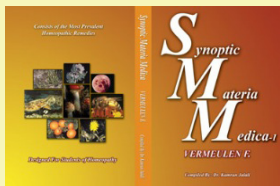
Philosophy of Homeopathy

درسنامه ارگنان پزشکی

Synoptic Materia Medica - I

پزشک و پزشکی (یک از هفت)

علم درمانگر هومیوپاتی-1

راهنمای پزشکی فرامولکولی

Avicenna Supramolecular Medical Centre

PRP⁺

Platelet - Rich Plasma Plus

**A Revolutionary Way To
Hair Fall Therapy
and Joint Degenerative
diseases (Arthrosis)**

پی آر پی پلاس

**انقلابی تازه در درمان ریزش مو و
ساییدگی مفاصل (آرتروز)**

**تلفیقی از تکنولوژی تهیه داروهای پزشکی
مولکولی و فرامولکولی**